

Ավետիք Իսահակյան

Մոր սիրտը

(Հայկական ավանդավեպ)

Կա հինավուրց մի գրույց,
Թե մի տղա,
Միամորիկ,
Սիրում էր մի աղջկա:
Աղջիկն ասավ «Ինձ բնավ
Դու չես սիրում,
Թե չէ գնա՛,
Գնա՛ մորըդ սի՛րտը բեր»:
Տղան մտոր, գլխիկոր
Քայլ առավ,
Լացեց, լացեց,
Աղջկա մոտ ետ դառավ:
Երբ նա տեսավ, գայրացավ.
-Է՛լ չերևես
Շենքիս, ասավ,
Մինչև սիրտը չըբերես:
Տղան գնաց և որսաց
Սարի այծյամ,
Սիրտը հանեց,
Բերեց տվեց աղջկան:
Երբ նա տեսավ, գայրացավ.

-Աորի՛ր աչքես,
Թե հարազատ
Մորըդ սիրտը չբերես:
Տղան գնաց՝ մորն սպանեց,
Երբ վագ կըտար Սիրտը՝ ձեռքին,
Ոտքը սահեց, ընկավ վար:
Եվ սիրտը մոր ասավ տխուր,
Լացակունամ.
Վա՛յ, խեղճ տղաս,
Ոչ մի տեղդ չըցավա՞ց...

Մարտի 15, Ժննկ